

ויהה: נִיְהֵי רַבְרִיחָה אֶלְיָאָמֵד: וְאַתָּה בָּרָךְ אָדָם קָחָלֵךְ עַז אֲחֹר וְכַתֵּב עַל יְהוָה וְלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֶבְרוֹן וְלֹקֶחْ עַצְמָךְ אֶחָד וְכַתֵּב עַל לְוִוּסֶק עַצְמָךְ אֶפְרַיִם וְכַלְבִּיתִ שְׁרָאֵל תְּבִרְיָה: וְקָרְבָּ אֶתְمָ אֶחָד אֶל-אֶחָד לְקָרְבָּ אֶחָד וְהַיְוָה לְאֶחָדִים בְּיַרְעָן: וְכָאָשָׁר אֶמְגַן אֶל-אֶלְקָנָן בַּעַמְקָע לְאָמֵר הַלְּזָא-תְּגִיד לְנוּ מִה-אֶלְהָה לְךָ: דִּבֶּר אֶל-הָמָם כִּי-אָמַר אֶרְזָעִי יְהוָה הַנָּה אֱנִי לְקָנָתִי אֶת-עַצְמָךְ יְקָרָב אֲשֶׁר בְּדִיד-אֶפְרַיִם וְשְׁבַתִּי יִשְׂרָאֵל חֶבְרוֹן גָּנוֹתִי אֶתְמָעָן עַל-יְהוָה וְעַשְׁתִּים לְעַז אֲחֹר וְהַיְיֵ אֶחָד אֶתְמָעָן אֶתְמָעָן יְהוָה הַנָּה אֱנִי לְקָנָתִי בְּיַרְעָן: וְהַיְיֵ הַעַצְמָה אֲשֶׁר תְּכַתֵּב עַל-יְהָמָם בְּיַרְעָן לְעַנִּיהם: וְדִבֶּר אֶל-הָמָם כִּי-אָמַר אֶרְזָעִי יְהוָה הַנָּה אֱנִי לְקָנָתִי בְּיַרְעָן אֶת-עַצְמָךְ יְקָרָב אֲשֶׁר תְּכַתֵּב עַל-יְהָמָם יִשְׂרָאֵל מִבֵּין הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הַלְּכָרְשָׁם וְקַבְצָתִי אֶתְמָעָן מִסְכִּיבָּן וְהַבָּאִתִּי אֶתְמָעָן אֶל-אֶדְרָמָתָם: וְשִׁיעִיטִי אֶתְמָעָן לְגַיְיָ אֲחֹר בָּאָרֶץ בְּהָרִי תְּהִירָה יִשְׂרָאֵל וּמִלְּנָן אֶחָד יְהוָה לְכָלָם לְמַלְךָ וְלֹא יְהִי-עוֹד לְשָׁנִי גָּוָס וְלֹא יַחְצֵז עוֹד לְשָׁתִי מִמְּלָכָות עוֹד: וְלֹא יַטְמָאוּ עוֹד בְּגַלְילִים וּבְשֻׁקְוֹצִים וּבְכָל פְּשָׁעָהָם וּבְשָׁעָתָם הוּשָׁעָתִי אֶתְמָעָן מִזְבְּחָתָהָם אֲשֶׁר חָטָא בָּהָם וּטוֹרָתִי אֶתְמָעָן וְאַנְיִינָה תְּהִירָה לְכָלָם וּבְמִשְׁפְּטִי וּלְכָוֹחַקְוִי יִשְׁמְרוּ עַלְשׂוֹ אֶתְמָעָן וְיִשְׁבְּכוּ

כָּלְמָאַק כָּלְמָאַק

הַמְּאַמְּרָאַק

ובני בחיה החומר לחם לפני הטף בעת שג'כ' כל הארץ באו למצרים לשבור, והיה נבלע בין האומות⁹, ודעת שבעים לשון¹⁰, שהוא מורה על הצדדים שיש יחש שוויין בין ישראל לעמים נולם, ומ' מ' ידע מה קדרותה, והוקא ע"י וזה היתרון אין עשו נופל כ"א ביד בנייה של רחל¹¹, כענין מיניה ובוי' אבא ניזול בה נרגא¹², ויהודה מיו'ח' לה' ישראלי המיהה, "הַיְהָה יְהוָה לְקַרְשָׁוֹ"¹³, זעל אהל יוסף נאמר "אַהֲל שִׁיכָן כָּדוֹת"¹⁴. והנה חכלית בחרית מלכות ב"יד" היה שיהיו ב' הכהות נכללים כאחד, ולא די שלא יהו סותרים זה את זה כ"א עוד עזורים ול"ו, ואמרו ז"ל במדרש¹⁵ שנאמר בדור אדמוני, כמו שנאמר בעשוי, אלא שנוסף בו וטוב עינים, ומדעת סנהדרין הורג קיבוץ הגבורה החומרית וכל התלוי בה, לתוךך עם וממלכה גדולה ואדריה רבתה בגנים, עם העילי הרוחני היותר מרום וקדוש. ולולא שגרמו עוננות, וישראל מסטו במלכות ב"יד" עד שנחלה הארץ, עשרה השבטים שאפרים שהוא כח יוסף בפ"ע, ויהודה בפ"ע, היה הכל מאוחד בכח אחד ע"י יהודה¹⁶ שהיה כולל ג"כ כתו של יוסף, ידבר עמי תחתינו ולאומיות תחת רגלוינו יבחר לנו את נחלהנו את גאנז יעקב אשר אהב סלה¹⁷, ע"י קיבוץ ב' הכהות יהודי היו שניהם ממלחינים, הכה החמרי היה מתחזק ומתקדש מצד קרבתו אל הקדושה המיהדת לישראל, והכה הrhoחני היה מתחזק ומתחזק בכח חיים מל' ואדריך כדי לגלות הodo ותפארתו על ישראל, עד שקרני הodo היו מאירים ג"כ על העולם כולם, כמו שיהיה לע"ל, "ויהיה שורש יש' אשר עומדר לנש עמים אלו גוים יזרעו והיתה מנוהתו כבוד"¹⁸, לא מלחמה בין שני כהות מתנגדים כ"א מנוחה שלמה, שהוא הכבוד יותר עלייו ונשא.

והנה חז"ל אמרו³ שהספר זה יהיה על משיח-בן-יוסוף שנברג, וצריך להבין בכל מה אנו צריכים לשני מישימים, משיח בן יוסוף ומהשי בן דוד, והרי התחלית המכון הוא נשניה אחד יהיה לכולם, ועוד עברדי נשיא להט לעולם⁴. אמן כשם שיצר הש"ית באדם הגוף והנשמה, ולעומת המחויקים כה הנשמה הרוחנית וمعدנית ומשכילים לשכללו ולפתחו, וכן הכהות המחויקים כה הנשמה הרוחנית וمعدנית ומשכילים אותה, ותכלית השלמות הוא שיחיה הגוף חזק ומפותח כראוי, והנשמה בריאה חזקה ומושכלת, מושכת אחרת בכתה האדריאת כל כוחות הגוף האמיצים והחויקים, לתכלית השכל הטוב והטהרו, חפש העליון ב"ה בעולם, כן הכוין בישראל ביחס לשלוליה החומרית, שהוא הבסיס הנכון לכל התכניות הגדורות והקדשות שיישראל מצווינים בהן, להיות עם קדוש ל"ד אלהי ישראל. ולהיות גוי אחד בארץ ל"א גוים⁶, והצד השני עצם הכהח לשכלול הרוחניות בעצמה. וההבדל שבניהם, שלhalb מצווינים בין כל עמי הארץ לישראל, כמו שאנו שווים להם בוגפניות כאשר הדראון יש דוגמא בין כל העם הבב"ח, והצד השני הוא העניין המתיחד לישראל האדם שהוא בכח החיים שבו לאחד הבב"ח, ובגובה לא יתחשב⁸, מצד תורה ד' והקדשה עצמן, שע"ז נאמר "ד' ביד ינחנו", ובגויים לא יתחשב⁸, מצד תורה ד' והקדשה העלiona המיחודה לישראל עם קדוש.

והנה מתחילה הוכנו ב' הכהות הכללות בשני השבטים שהוכנו למילוך בישראל, אפרים ויהודה, שהוא כלל יוסוף ויהודה. וכך בתחילה מעשי אבות סימן לבנים יוסוף היה המשביר, שלחה אותו אליהם לפלייטה גדולה להחחות עם רב, והחיה את יעקב

ורב יוסוף עצמו, שאמר שעמד על מקרא זה ע"י תרגומו, קיבל ע"ע לראות בחבלי משיח³⁸, תחת אשר אחרים מחכמי ישראל אמרו "יִתְהֵי וְלֹא אַחֲמִינָה" בתגבורות החבלים הרוחניים, שבЋarcroft יבוao בתגבורת התביעות לבצר את החומריות שנעוזבה הרבה במשך הגלות, שיעיקרו בא לחוק ולהציג את הרוחניות, "לכָל הַפְּשָׁע וְלַהֲתָם חִטְאֹת"³⁹, ע"כ אמר "יִתְהֵי וְאַזְכִּיר דָאִתְיָב בְּטֹולָא דְכַפְתִּיא דְחַמְרָה". — גנטיה לענייני החומר הלאומי הוא ג"כ מתחשייך ומונען, לפי המזב הנהוג, את התהעלות הרוחניות. אמן אם לא היהת הגנטיה יוצאת בזעף גדול, עד כדי להתפשט בנטיה חומרית יתרה ובלתי הגונה כלל לישראל, היה נח לשבתיה, ואם לא הגנטיה הקיצונית, לא היה רוח תורה מעיק לה, ולא היהת יוצאת התנדבות הצפנית על יסודה של תורה, לבקש לסמות עיניו של עולם. אבל הכווחה, הגנטיות האגסות שהן חרפת האדם גם בא"ה, הם גורמות לעשיות טולא להחשים את האמאות הצעחות השכליות הנובעות ממקורה של תורה. אמן המתחזק ר"י שטוף. כל אלה הוא להכנע מאורה של תורה ודעת אליהם, ע"כ יתביב בוטלא דכופתא דחומריה, ובעצם חזך הצל, השית כליל צילו בחורם צהרים⁴⁰, ידליך הוא נר מצוה ואור תורה, ומעט מן האור דוחה הרבה מן החושך, ויהפוך ג"כ הרע לטוב, והקללה לברכה. ע"כ אמרו בזוהר בראשית ד' ר' מתיבתא אשר בהיכלא דמשיחא אמר, מאן דלא הפיך מרירה למתיקה וחשוכה לנזהרא לא יתהי הכא⁴¹, כי יסוד הקשר דורו של משיח הוא להשתמש בכל הכהות היותר גסות לצד הטוב והקדשה היחידה שננתעטו בה ישראל.